

**Finis malorum... :
Anno Domini
MDCCCCXXI die decimo
ante iduus iunias**

Sjöstrand, Nils

81 C x a 4 Br. Jönköping 1921

National Library
of Sweden

JÖNKÖPING

Vitt. Sv.
Skol.
(Pav)

FINIS MALORUM!!!

ANNO DOMINI MDCCCCXXI

DIE DECIMO ANTE IDUUS IUNIAS

av Kils Sjöstrand on. pl.

1921

FINIS MALORUM!!!

FINIS MALORUM

Ouverture.

S kål! pojkar, låten fröjdens eldar brinna
i yster frihets levnadsglada stund!
Må Gud Apollo sitta i vår rund
och låta ljuva toner ur sin lyra rinna!

När Hades mörka, dystra dödsfurstinna
oss låtit upp sin port; när lyckans mund
vi kyssa nu i frihets ljuva lund,
må helt då tvångets band försvinna!

Må Epikurs system bli högsta vilja
och broderskap och jämlikhet vår lag!
må nattens tid bli fager solskensdag!

Oss intet nu får från Olympen skilja.
Vi njuta av dess nektars friska saft
och dricka blott för glättig ungdomskraft!

Haltningstal.

I syndens år 2674 a. u. c.

A vkomlingar av Thor, av den enögde Oden och Loke
— ej att förglömma, o, nej! Vid denna timme vi
samlats

för att i kvällningens stund, de listiga planerna smida,
hur vi det skönvitglänsande målet intaga skola
som vi med allvar och flit per multos annos ha strävat
att som en strålande lön få sätta på åldrade huvud,
som under jämmer och tandagnisslan propplats med lär-
dom,

vilken nu gör att vår gång från fängelsets Babelmandeb
utföres stillsamt och lugnt och på fötter som märkvärdigt
halta.

Hören mig dock en stund, vilket avsked vi nu ha att giva
till den skola, som oss under årslånga lidanden fångslat!
Först litet meningslöst prat, men på slutet goda förslag!!!

En av naturvetenskapens allra minsta upptäckter var, när atenarna och spartanerna under Gånge-Rolfs befäl intogo det mäktiga Ilion. Den — eho det vara månne — som inte blandat bort det bland former av vituperavisse, vituperavisses, vituperavisset o. s. v. eller kubikrötter ur Auerbachs lexikon — kan törhända påminna sig, att denna stora nordiska strid varade under nio år. Men utan tveivel hade kriget räckt ännu längre, om inte de skonlockiga hellenerna hade hittat på en list. Och det är det, som ska fram! De togo ju — som bekant — en urholkad hästkrake och stoppade däri några av sina män, och därigenom lyckades de till sist nå sitt under årtal efterlängtade mål. — Ättlingar av Hellas, av Rom och av Svea (landet vill säga!) Läggen noga på minnet, om uti fall att ni förmå lägga dit något mer, just detta, att grekerna brukade list, ty — det är något mycket föredömligt. Och ni som under 9, ja, 10, 11 eller kanske 12 njutningslösa år förspilt en för samma tidrymd tillbaka förhoppningsfull ungdom inom denna föråldrade fångenskap, ni veta alltför väl, vad list betyder. Ni ha dagligen och stundligen och i mångahanda måtto fått gripa till detta människoslåktets äldsta felsteg, som likväl varit av oskattbar betydelse. Den förste, som vi veta bedrog en annan genom en illfyndig list, det var ormafulingen, som lurade kvinnan att äta ett surkart av kunskapens träd på gott och ont, och den andra, det var denna Eva, som bedrog sin man, och det är ju inter vos omnes constat, att de göra så ännu den dag, som i dag är. Sedan har världsutvecklingen varit en ständig inveckling i allt större listighet. Och då ni nu umgås med planer på att lista er ut ur detta straffängelse, som i syskonlig sämja kan räcka sin släkting på andra sidan gatan handen, då måste det med skarpa framhållas, att det är listen, som regerar världen, och att hellenerna intogo Troja efter nio år — tack vare list. Och jag slutar denna prolog med den ur vänstra hjärtkammaren gående önskan: "Må listens gud vara oss bevågen, då vi i dag om 65 dagar börja vårt stora slag! Då ska' det vinnas!"

Församlade senatorer! Det finns tre olika slags erövringar i världen, erövringen av stora områden, såsom Potifar och Metusalem, erövringen av kvinnan, som lurar, och erövringen av lärdom. Den ojämförligt svåraste av dessa, och även den enda, höppas jag, som ni med edra oförvitliga själar ha varit med om, är den sista. Det är en lång och mödosam väg till det målet, och en stor man

som med sin gång ofrivilligt för ens tankar in på ett vaggande skepp och en dito anka, har om lärdomen och dess vinnande sagt:

”Det leder ingen genväg dit
med ångan över land och vatten.
Den vägen tages bit för bit
vid studielampans sken i natten.”

Man må vara latinare eller realare, så måste man dock erkänna, att det ligger en omåttlig sanning i dessa ofta citerade ord av den vise och fete mannen.

Vi finna även, hur den medelmåttige hexametershop-sättaren Quintus Horatius Flaccus, genom vars haltande vers vi med svårighet haltat oss fram, har skrivit om lärdom, och hur han särskilt i det ode, som handlar om den hattprydda Merkurius, närmare utlägger den stora frågan om lärdom:

Quart' Bamalip, Calemes, Dimatis Mercurius venit,
Jam tuba teribili sonitu tara tantara tanta
Tantara tantara tant, tara tantara tantara dixit.
Styx, Acheron, Phlegeton, qui vult vitare Charybdin,
Aurea prima sata est aetas, Bocardo Ferison
Donec eris felix, Caligula Merkusiorum
incidit in scyllam, Festino, Baroco secundae,
Cedo facit cessi, cado cecidi, caedo cecidi
Romco galep fikotess skålla timotit filhebraios
Pyramus et Thisbe, plus gradus et minus secundus
mille nongenti unus viginti in Junakopensis.

Om denna praktfulla hymn ordagrannat översättes till ärans och hjältarnas språk — blott med vissa ändringar här och var — får man följande onekligen storslagna och på samma gång egendomliga kantat:

Lärdom är något som delvis i mänskliga hjärnor kan
stoppas.

Majas och Atlas son, den tog från Olympiska borgen,
Förde till ländernas krets, där mänskorna kämpade
om den.

Kämpa de skola därom, under sekler, som ligga fram-
före.

Tröttsam skall striden bli. Ja, jag ser i det nordliga
Thule

ungdomen fängslas i hus, för att där få onödigt lärdom, som de dock klokt förstå att i randiga kappsäckar stoppa.

Såsom jag nu för mig ser, tjugunio ynglingar göra — år efter Kristi börd, det nittonhundra tju' första — efter nio års plugg i Gymnasium Junacopense.

Det är, som synes, en märkvärdig profetia av romaren Horatius — han levde som bekant på några 100-tal år när lika långt före Kristus som vi efter — och dock har han lyckats så exakt angiva året och platsen, och ni, som ju denna strof till stor del handlar om, kunna känna er smickrade av, att en så stor man har lovsjungit eder arbetsnedläggelse.

Här kunde man sätta punkt och slut, men jag vill, såsom jag i början lovade, först med några få ord beröra en högviktig motion, som utarbetats av studeranden Nemo som framlagts inför den nu församlade riksdagen av riksdagsman herr Bol Sjevik. Av den digra skrivelsen må särskilt följande punkter framhållas. De äro verkligen ett mycket märkligt tidens tecken.

- Punkt 1: Självstyrelse åt läroverksungdom.
- Punkt 3: Vid ringning förpassar sig lärarna fortast ut på gården för att leka, men är det förbjudet att bränna kulor mot väggarna. Stenkastning är ävenledes förbjuden men slagsmål kunna lämpligast gå av stapel då; bättre då än i klassrummen.
- Punkt 6: Allt fusk varder ostraffat, såsom mer än något annat utgörande bevis på mogenhet.
- Punkt 7: Yngling, vilken tillbragt 10 år eller däröver såsom inskriven lärjunge i läroverk, äger rätt att utan avlagd examen bära studentmössa. Examen skall förresten fortast möjligt avskaffas.
- Punkt 9: All inövning till cirkusakrobater och golv-sopare (härmed menas som bekant arbetet inom denna byggnad) strykes från skolschemat, enär endast en försvinnande bråkdel av lärjungeantalet under årens lopp valt dessa yrken.
- Punkt 11: En kommitté tillsättes, bestående av två lärjungar ur högsta ring i varje läroverk, för att

utarbete en genomgripande förändring av de nuvarande totalt misslyckade "Bestämmelserna rörande ordning och tukt". (I skrivelsen framhålles det nämligen med största tydlighet, att dessa bestämmelser i sitt nuvarande skick endast befordra det onda, emedan de komma att räknas under regeln för "Den förbjudna fruktens makt".)

Punkt 12: Vid varje läroverk utses en person, vilken har i uppdrag att efter tillsägelse utskrivna sjukintyg. Såsom lämpliga orsaker till skolsjuka må följande fyra tjäna: Huvudvärk och feber, tandvärk, kväljningar och magplågor. Vid behov kunna dessa fyra tagas ihop två och två eller på något annat lämpligt sätt, såsom feber och tandvärk, huvudvärk och kväljningar, huvud- och tandvärk med ty åtföljande magplågor.

Att ihågkomma för den, som får denna syssla, är att av skrives med f.; huvud med med fv (åtminstone någon gång) och värk omväxlande med ä och e, allt för att undvika missförstånd. Som denna syssla säkerligen blir mycket krävande bör intygförfattaren åtnjuta ett årsunderstöd av minst 10 kr.

Punkt 13: Lärarekollegium, såsom utgörande en föräldrad institution och en härd för illfyndigheter, avskaffas.

Punkt 15: I dess ställe tillsättes ett pojkråd eller kamrateråd med oinskränkt makt och med relegeringsrätt mot såväl lärare som lärjunge.

Punkt 16: Ordförande i detta mäktiga råd utses av varje läroverks ombud vid årliga konferenser i Stockholm. (Jag kan ju här inom parentes peka på, att vår ombudsman vid de nu pågående förhandlingarna i dag hitsänt ett lyxtelegram, i vilket han bl. a. meddelar, att han till ordförande utsett vår skolas kraftigaste man, som blott genom att vrida på en knapp sätter hela den nuvarande fångskaran och fängelsepersonalen i rörelse. Den märklige mannen som här åsyftas, är — allas vår Lille-Vaktis, och får detta betecknas som ett mycket lyckat val.)

Punkt 17: Vid årets studentexamen utkommenderas ett kompani artilleri med skarpladdade kanoner, vilka uppställas på en plats, från vilken läroverkets kollegiumsal kan beskjas, och vid händelse av sättning, sättas luntorna till tändhålen och — — det onda uppryckes med roten.

Härmed äro de viktigaste punkterna genomgångna och vi önska nu, att de snart skola bliva verklighet. Vi hava kämpat för dem under åratal, så att vår rygg har böjts, vårt hår grånat i förtid och vår gång blivit stapplande. Och nu rycka vi det runda fångenskapsmärket från vår mössa och låta det förtäras i eld. Och må denna elds flammor luttra denna civilisationens uppfostringsanstalt, att det må bliva ett *Finis malorum* och må vi om några månader kunna sjunga av fullaste hjärta:

Finis malorum, Finis malorum, Finis!

Dityramb,

hrr matematici tillägnad.

På blånande, brusande havet jag ser
ett vrak, som redlöst förtvivlat sig ger
åt djupet, det hemska, det dystra.
Och styrmannen står där vid rorkulten rak,
men h a n kan ej rädda det sjunkade vrak
från vågorna, glupska och ystra.

Pass upp! En man gick till botten, till dyn,
snart ser väl ej e n min mörknade syn,
allt, allt slukas upp utav vågor
Sist styrmannen dröjer, men slutligt hans vakt.
blir avlöst av måsarnas skriande jakt
i stormens bedarrande lågor.

Det havet, där sådant jag ser för min blick,
är havet av plangeometriska trick,
och Kalles är murknade skutan.
Och Kalle står nervlös och säker och styr,
Men plötsligt han kastar sitt roder och flyr
och når väl omsider kajutan.

Och roddarna skynda att ställa till skoj
 och glamma och ge i sitt härliga stoj
 trigonometrien på båten.
 Se Kalle han sover båd' later och slö,
 matroserna ville, han snart skulle dö,
 så sluppe de pinas med bråten.

Äreminne

(fast inte i den akademiska stilen).

Sångmö, sjung om den fest, den ljuva och vida berömda,
 som ibland stadsborna alla fått namn av den yppersta
 högtid,

Sångmö, vi be dig, stränga din lyra, den klingande sköna;
 och låt i gudabefryndade ord oss tälja om festen,
 som vi här alla tillsammans i kväll skola, dejliga fira.

Frejdade, ädle kamrater, väl minnenas mångfald sig
 tränga,

stormande hän över sinnet en aningsfull afton som denna,
 då genom fängelsets port en skimrande ljuslåga skönjes,
 mälande kanske om frihet, av gudagåvor den bästa.

Men ibland hägkomster många, båd ljusa och mörka vi
 finna.

Kanske de sorgebemängda till talet flerfaldiga äro,
 vare det så, och vi skola för Eder de glada förtälja,
 ty på den högtid, vi fira i kväll vi fröjda oss alla!

*

När ibland kämpar för sanning och vett våra blickar vi
 kasta,

mötas vi strax av en fruktansvärd syn, ohygglig att skåda,
 ty ibland frejdade lärares mitt, ibland pedagoger,
 främst ibland alla och huvudet högre än någon i skaran,
 står jordskakarn Lené, vår store och fruktade rektor.

Hjältekonungens namne han är, ty Gustaf Adolf
 gav man honom i dopet till namn med det helgade vattnet.
 Stundom han dock av kamraterna här benämnes ock
 snoken.

Om för sin böljande rygg, som i skyhöga vågor likt
 djurets,

krälände fram på den gyttjiga mark, sig höjer och sänker,
 namnet, det skändliga, fått, eller till följd av sin vana,

att i galoscherna gå, de ljudborttagande, tysta,
 medan försumliga ynglingar stå i rummen, de kvava,
 litande blint på sin tur och vår Herre, som dårar be-
 skyddar.

Väldig han är, när hans stämman, den hemska och då-
 nande, ljuder,

hän under bönsalens mäktiga valv, de skinande, vita;
 än är det sångarnas svaga och släpande ömkliga toner,
 som den förskräckliges sinne har manat till sjudande
 vrede,

än är det, — Musa, hjälp oss i ord det rysliga kläda —
 än är det stanken från Tartarus hemska och dödsörka
 hålör,

som jordskakarens rygg bragt i svallning, likt ödsliga
 havet,

ty de försumliga — hjälp dem O Zeus! — ej lockena på-
 lagt.

Likaså väldig han är, när i klassen han franska parlar,
 medan den hugstore Beckman, den frejdade mannen från
 Tenhult,

drömmande skådar med trånande blick emot skönare
 länder.

Säger då rektorn så här: "comprenez-vous" svarar ju
 Beckman,

mödosamt slitande blicken från härliga syner,
 vemodigt, sorgset, med skälvande stämman ett stapplande
 "no, sir"!

Sådan han är, o vänner, den axelryckande chefen!

*

Lyssnen, kamrater, ty vidare gå vi i lärarnas skara!
 Clio, hjälp oss skönt att besjunga din avhållne älskling,
 lektern i konsten att lärt förtälja om sekterna flydde.

Sigge, den tjugande mannen med gnistrande, eldiga
 blickar,

Sigge, som hänfört älskar och tolkar Kalle den XII.

Trots att historien dömt honom hårt och aldrig förlåtit
 landets beklagliga läge vid enwise konungens bortgång,
 prisar dock Sigge hans väldiga mod och hans härliga
 segrar,

sägande städs, att ej ljuvare tid man förnummit i landet.
 Härlig att skåda han är, den i näsan talande Sigge,
 då i olympiskt klingande ord han tankarna kläder,
 om huru folket sig vräkte i doftande honung och manna,

om huru köttet, det feta, i sotiga grytorna kokte.
Sant det ju är, ty i Siggas oändligt berömda,
doktorsavhandling, den lärda, vi själva med häpnad ha
läst det.

Även på språkliga fältet han skapat de djärvaste teser,
ity att varhelst tvenne vokaler samtidigt mötas,
städse han dessa förenar till en utan ringaste tvekan.
"Wigh", skriker Sigurd den sömnige, "tälj oss idaliska
Napel!"

Då dock den sköna gudinnan Talias härlige älskling
Löwis, som store de Wahl uppå t a t r a r n a s tiljor skall
bräcka

leende håller sin snövita hand för den kysstäcka munnen,
dymedels hindrande klingande skrattet att dejliga ljuda.
Men när han stundom förklarar roussanska idalet för
statsskick

eller förtäljer om adelens makt och om Döbelens fälttåg
tändes en glödande eld i napolonbeundrarenns sinne,
vilken, som alla vi vete, är rådmannaättlingen Ekdahl,
som i historisk extas och med gester som själva Napolon,
uti sin ävlan, Rignell, skönt leende mannen, att krossa,
städse förråder den djupaste kunskap i tingen som varit.
Låtom oss Clio, nu lämna i näsone talande Sigge!

*

Musa, du härliga mö, du behagliga, sköna gudinna,
hjälp oss att stränga den lesbiska lyran med toner, som
ljuda

ej uti vemodsfull moll, men i klingande lekande takter!
Musa, besjung nu den man, den latiniserade Johan
Alfred Mercurius, en hörnsten för hela vår skola.
Kraftig och grov är du ej, men pigg och kvick som en
valross.

Sådan du även benämns av vissa herrar i klassen.
Löwenadler och Wigh med den himlastormande stämman
kalla dig så och nog ha de rätt, ty en valross du liknar.
Betar du har, men av finaste hår, som skiftar i mörkrött.
Brunskäggyvig du är, en urtyp för alla germaner.
Hell dig, du lilla german, du hyvelbeprovade Muffen!
När uppå föttren du spänt de evigt knarrande skorna,
och uppå hjässan du satt den merkurianiske hatten
samt omkring kroppen du spänt den pälsbesatssaknande
rocken,

och uti munnen du satt den härliga, tjocka Havannan,
liten men naggande god, lik e n triumfator Romanus,

fager för kvinnor och ståtlig för män må du synas i livet!
 Arme Caligula, tom är din mun, och välling den kost,
 vilken du fröjdar dig åt, ty tänder du saknat beständigt!
 Eckstein! Din tandgård är tom, den tillhör ett evigt för-
 flutet!

Vad gör väl det? Du bemödar dig dock att uttala riktigt
 alla förrädiska, väsande s, det värsta på jorden.
 Viljan du äger i rikelig grad, men förmågan du saknar,
 vare du evigt prisad därför, ty du har berett oss
 med dina väsande, läspande ljud många härliga stunder,
 stunder av mullrande skratt, och livsglädjens leende ande
 har i en hög, en olympisk minut kringsvävat oss arme,
 mest dock kring Wigh, den leende Wigh, som har tordön i
 stämman,

vilken vid starka, vulkaniska utbrott får väggar att
 skälva,

asplövet likt och Caligulas vrede att flamma i höjden:

Vad nu i Herrans namn! Risum teneatis amici!

Wigh exploderar av skratt och Mercurius hoppar av ilska:

Titta i texten och se. vad det står i latinnet, nej texten,

Herrans namn, såna fel, det stämmer ju ej med latinnet!

Kännes det kanske igen av latinarnes skara i klassen?

Sten Tovoté, han medräknas ej, Carl-Axel ej håller;

greker äro de ej, ej romare, eller barbarer,

de äro ingenting, ty så haver Skålla förkunnat.

Barbara, Celarent, primæ, Darii, Ferioquæ.

Skålla, du är en profet, en andans väldige kämpe.

Tårefylld är din blick, när du talar med smältande tonfall

än om den väldige man, den berömde historieskrivarn,

vilken ej vågade doppa sin stålpena ned uti smutsen.

För att beskriwa och skildra det liv, som fransmännen

förde

uppå kung Ludvig XIV:s tid, ett liv, som ej passar

för konfirmander eller för Hall, vår schola scholarum.

Stridaste tårar pillra nu ner för de pussiga kinder,

när lektor Hall med vibrerande stämma och andakt i tonen

hänvisa oss, som sitta och torka bort tårar med handen,

till att studera och noggrant betänka de ord utav Paulus

uti hans romarebrev, vilka handla om sådana saker,

som det ej passar att här läsa upp. Dicam horrida bella.

Än så talar han ock om de prydliga, rena germaner

vilka i Tacitus bok, som är fylld av idylliska saker,

dricka det vatten ur handen som finnes i väldiga skogar.

Tacitus ljuvliga bok, som skildrar huru germanen,

ligger och bökar i smuts tillsammans med hustrun och makan.

Än så talar han om, hur man sopar i smutsen med kvastar!

Magnusson, Robert, stig fram och föredrag för oss din lärdom.

Du är ju den, som är specialist på sopande kvastar!

Skålla, vad skålla vi säga väl mer om den store kemisten?

Kristendomskarl och kemist, filosof, Baroco, secundæ

Tertia grande sonans recitat, Darapti, Felapton.

Skålla är rasande bra, men breda ryggar är bättre

Så har hr Sahlström klarat Fridén, vilken tack vare boken kan räkna upp uti flygande fläng, vadhelst det än gäller.

Ja, t. o. m. kan tala latin uti flytande former:

Disamis et Datisi neq non Bocardo Ferison.

Nu vi säga farväl till Skålla och hela hans följe

av filosofisk logik och kvastar och stolta germanner.

*

Komma vi så till en man, i lärdom kanske den främste utav de vördade män, vilka vi här i afton berömma.

Sa' jag den främste, förlåt mig, jag tänkte ju ej på Kurt Ivan,

konung i snillenas värld, i lärdom den främste i Norden, löjtnanten kommer ju främst och måste ju särskilt behandlas,

därefter kommer Almén, matematiker, lektor med mera.

Alla latinares skräck, men realarnas älskade "gubbe".

Ilsken och arg ser han ut, min penna vägrar att skriva

tänderna skallra i mun och läpparna mumla nu böner

upp till den evige Zevs och övriga saliga gudar.

Jag är en rättrogen grek, ja greker äro vi båda,

ingen av oss är mäktig att stränga vår lesbiska lyra

för, att besjunga, en så fysikalisk och hotande herre

som herr Almén, näst Ivan i lärdom den främste i Norden.

Låtom oss nu raska på, det börjar att sväva trianglar

fram för vår inre syn, och katetiska hypotenusor

sväva i luften omkring, liksom smockan dallrar i etern

Sångmö nu får det va nog, nu få ralarna vara belättna.

Vi hava gjort vad vi kan, nu draga vi till med latinet:

sponte sua sine lege fidem rectumquæ colebat.

*

Vidare gå vi uti att beskriva de hemska tyranner,

vilka i nio års tid regerat och gruvligen plågat

oss på det hemskaste sätt — ja tanken vägrar att fatta — vilka ohyggliga, gräsliga stunder av själskval vi hava genomgått där under fängelsets tak, det dystra och mörka. Främst utav dessa förtjusande, trevliga, glada, tyranner ställa vi strax den väldige man, herr målaren Wendel, riddaren utan förfäran och skräck av målarepenseln! Riddare även han är av den bachiske, njutande, guden av "å-vi-dô'n" och Brattens innerligt ljuvliga nektar. Vaktis, en jättelik man, är Wendels lagliga ombud — väskan, den lilla han får — och sen bär det av uti fyr-språng —

till ett system, som av alla är känt, mest känt uti Norden. Uppfylld av väntan han är, den ritstiftsförande Wendel otåligt längtande, längtande hän efter dyrbara väskan full som den är av en dryck, i målarns ögon den bästa utav de jordiska medel som finnas att lugna ett sinne föra de bort till ett land, där pratande skolpojkar saknas Löwenadler och Wigh och Magnusson Anderstorps ära alla saknas de där, varest målarns frigjorda ande svävar i drömmen omkring uti Bacchi glada församling. När han så väskan har fått, med dess skvalpande, eldiga vatten,

vandrar han gladligt åstad, den likt ankan vaggande Wendel,

för att i hemmets lugn, i skötet på älskande makan, löga sin kvinnliga själ i spritistiska, ljuva seancer. Låt honom vara i fred! Han är sömning!! Låt målaren sova!!

*

Skrattet går dånande fram genom rummet, ty välfödde Nille,

mannen från Skåne, den gudavälsignade, feta provinsen, skrider i stolt majestät mot katederns darrande pinnstol. Nille, du härlige man, som i skönhet kan tävla med Venus, smärt som du är, med förföriska former av glänsande fetma,

Nille, du njutningens slav, som i hängiven dyrkan av Bacchus

strålar i anletet sköna av kopparens skinande färgton Alla vi älska dig, Nille, ty alla vi känna ditt snille när du historiers mångfald om dina och andras bravader säger på klingande skånska för oss och för alla i klassen. Många och frejdade vänner du har, dionysiske ättling, främst ibland alla väl dock du ställer den lärde professorn

— Wallengren visst är hans namn, såvida vi riktigt det minnes,
 ty du ju ofta har skildrat er trogna och åldriga vänskap.
 ”Ack, du min dyrkade Bacchus, sänd honom hit till examen”,
 suckar du fromt, med den dåsiga blicken mot himmelen
 riktad,
 medan ditt glödande anlet av skräcken är vitt som ett
 lakan
 och dina rundade lemmar av skälvosot gripas vid tanken.
 Aldrig vi glömma dig Nille, och aldrig din präktiga haka
 som över magens dallrande fläsk sin boning har tagit.

*

Men när i morgonen sken den rosenpurprade Eos,
 spridande gyllne ljus över Munksjöns rökiga stränder
 ävensom tankar av vårpoesi i det drömmande sinne
 nådiga gudar ha skänkt åt den störste bland Värnamos
 söner
 träder i salen han in, den veden huggande Wilke
 Alla vi honom ju känna, den fagerlockige mannen,
 som sig i hjärtat storliga gläder, då han ett Be
 finner i en utav Neij inspirerad realares skrivning.
 Föga att tälja om mannen det finns, ty ej själv han kan
 säga
 enklaste mening på språket han lär, den av gudarna
 glömde.

*

Låt om oss därför, kamrater, en lärhare dåre besjunga!

*

Böjen ert huvud i bön, och sjunk ner på parkettgolvet
 mattor,
 av med de smutsiga skor och andaktsfulla betrakten,
 Jönköpings skönaste man, ett under av lärdom och vishet,
 käckögd och hjulbent han är med kinder, som glöda likt
 rosen.
 Sångmö, min lilja, o, säg, hur i faderlund ska jag väl
 kunna,
 trolla fram ord, som gnistra som dyrbara attiska saltet,
 hitta en fras, som skimrar likt glänsande marmor från
 Paros.
 Anden är villig, men köttet är svagt, då det gäller att tala
 om för de ärade männen i klassen, huru Curt Ivan
 Jönköpings skönaste karl, i lärdom och vishet, ett under,

gläder och uppfyller oss med känslor av helig beundran då han av hela sin kraft söker bibringa oss sina konster än i att ligga på knä med händerna sträckta mot himlen huvudet riktat mot skyn likt den bedjande mohammedanen,

än i att springa omkring likt en häst på en cirkusarena, än i att sitta med benen i kors likt skraddargesällen, dymedelst smutsande ner våra ädla, beprövade byxor, än i att hoppa omkring uti luften likt en primadonna uti en benig balett uppå tiljor, som ej likna världen, än i att fäkta med armar och ben likt en boxande neger, klösa med fingrar och tår, med förnuftet och samtliga sinnen,

klättra som apor på stegar och rep med huvudet efter, göra små flygmaskinshopp och i allmänhet visa, att satsen, vilken handlar om tyngdlagens kraft, ej kan existera. Apor, jag nämnde ett ord! Du gudabefryndade Ivan, du är en ärones man, en prydnad för helaste Sverige! Du är en väldig Roussan, med roussaanistiska syften! Du har studerat Rousseau, den världsbekanta fransosen Så har du sett: "Retournez au nature!" Vad är detta på ärans och hjältarnas språk? Har det manne med cirkus att göra?

undrade du i ditt sinn, och kände dig högst imponerad utav en tanke comme ca, du gudabefryndade Ivan! Slutligen fick du dock se "Retournez au nature", uppå svenska:

"Låtom oss vandra tillbaks till natur", så stod där att läsa!

"Ah", så tänkte du då, "så snillrikt, så sant, så bedåriskt." "Låtom oss alltså gå ner till apornas ljuvliga ståndpunkt. Härligt är apornas liv. De äro för mig såsom bröder!!! Nu vill jag ock försöka med lust att föra tillbaka mina elever, att leda dem in på den härliga vägen Marken är full utav törnen, en fullständigt obanad törn-marck

leder oss fram till apornas land, den helgade platsen, i vilket snillet i synnerlig grad är härskande herre! Törnmarck! Snillet är du! Genialisk du är — i din tanke! Mottag en krans från en vän, som dig älskar med innerlig kärlek!

Alla vörda dig och ditt snillrika tänkarehuvud, fyllt, som det är, med väldiga lager av finaste — sågspån!

Sångmö, vad tänker du på, du glömmer ju löjtnantens tunga!

Vältalighetens symbol, Curt Ivans, lekande tunga!
Sällan har man väl hört en dödlig hålla så flotta, extemporerade tal som de, vilka flöda från Ivans kysstäcka läppar! Tre ord på tio minuter, ja fyra, forsa ju fram som en vattenkaskad över tändernas stängsel.

O, I olympiske, evige gudar, som dväljas därovan måtten I ständigt hålla er hand över gudabefryndade, hjulbente Curt, vilken ofta låter sin härliga stämma ljuda uti den väldiga sal, som evigt är helgad åt clowneriets heliga konst, och akrobatikens! — — —
Låtom oss nu uppå gammalt manér förfina vårt lovtal med ett citat på latin, vilket ingen begriper!
Alltså börja vi så: *facunde nepos Atlantis Pyramus et Thisbe, juvenum pulcerrimus alter!!!!*

*

Frejdade, ädle kamrater, uppå hexametriska strofer ha vi i afton låtit vår lyra, den lesbiska, spruckna, strängas i klingande dur, med ackorder, som städse ha darrat

utav den känsla av oskrymtad kärlek, som alla vi äga, till de, kämpar för sanning och vett vi här ha besjungit! Kärlek! Nu tystne vår lyra om dig! Här förestå strider, gruvliga fejder mot herrar profeter och ödesgudinnor! Andra saker som nedslå vårt mod, sed *faucibus hærent!* Detta var det — men det stundar den dag som kväljer oss gruvligt!

Mera den kväljer dock dagen därpå, men sådant gör intet! Rågade bålar då färdiga håll, I, ädle kamrater!

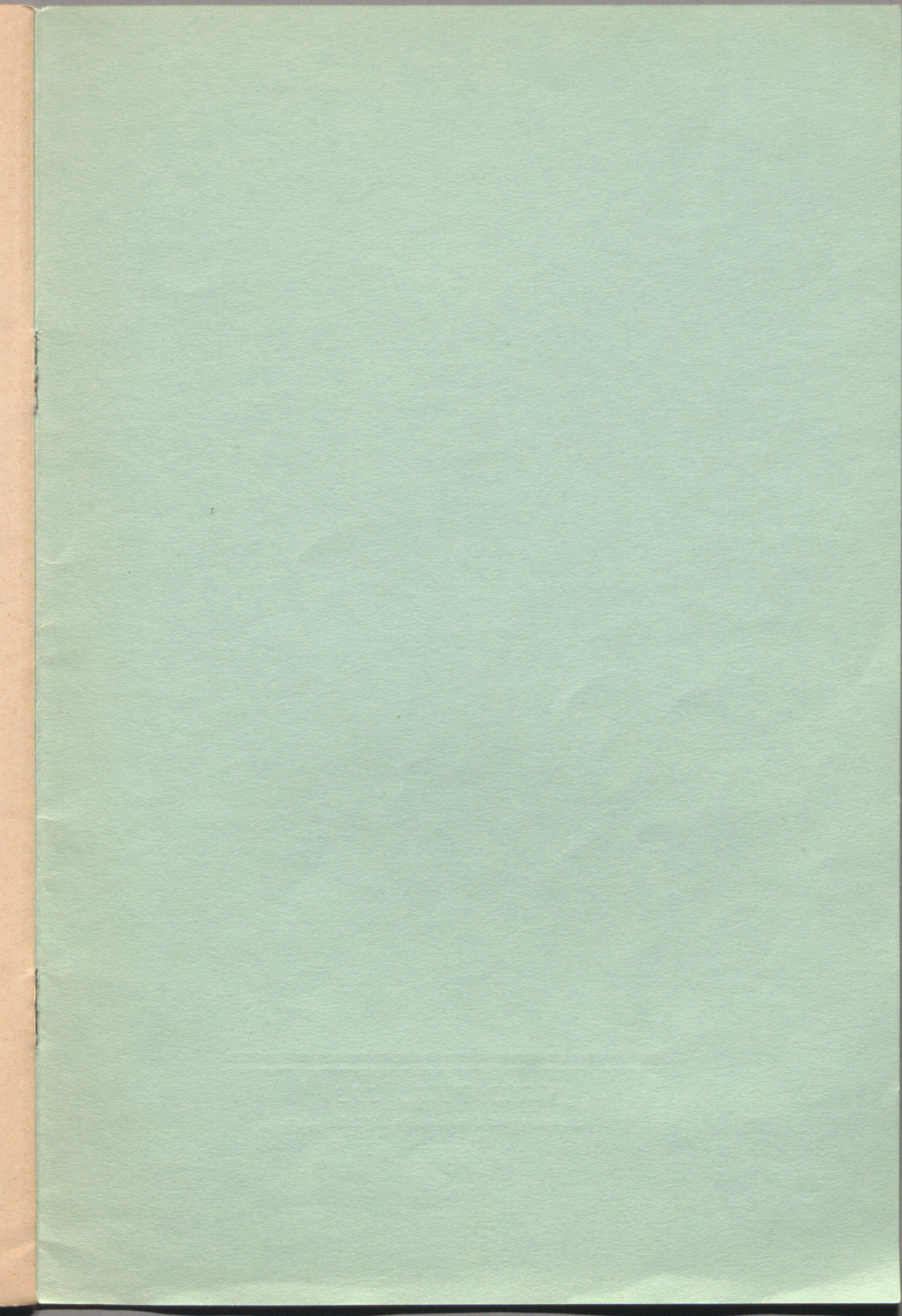
Vickande ser jag er stå, och fumla med glaset i näven! Hör er med fröjd proponera en skål för nya studenter! Ser er vinglande gå! Men snart bland knäckta buteljer, somnen I broderligt in och vilen på skördade lagrar Men tills den kommer, den strålände dag, vilken kröner vårt arbete,

mögliga mögla vi här, ja, mögla bland mögliga luntor. Frid, pedagogiske män, ursäkten den haltande versen olik den vördnad vi hysa för Er, ty aldrig den haltar.

Finis punctumqæ.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or letter. The right edge of the page is bound with a green strip.

JÖNKÖPING 1921
Aktiebolaget Smålands Allehandas
Tryckeri